

[Valdemar Thomsen.]

givet, og efter at det, for øvrigt uden Foranledning fra vor Side, er publiceret baade i Presse og Radio, sige, at Spørgsmaalet, som vi ønsker klaret, er, om Statens højt betroede og højt betalte Tilidsmænd kan føre Rigsdag, Presse, Offentlighed bag Lyset, uden at der sker dem det bitterste. Baade Byret og Landsret har givet de Herrer Attest for, at de over for Rigsdagen har givet en i Bund og Grund misvisende Erklæring. Det angik, som ærede Medlemmer vil huske, en Redegørelse af højaktuel Karakter, og noget saadant er naturligvis strafbart. Den Erklæring, der blev udsendt til samtlige Mejerier og Slagterier Landet over, er, som det viste sig, det falske Grundlag for Folketingets gentagne Udlevering af min Ringhed. De paagældende Udvalgsmedlemmer har nu haft god Tid til at forberede et ordnet Tilbageog, det har de undladt, og derfor maa vi nu have stateret et Eksempel. Vi maa have fastslaaet, om det i et demokratisk Samfund er den lille Lovovertræder, der skal hænges, og de store, der ikke alene skal have Lov til at løbe, men i dette Tilfælde, efter saa afgørende at have svigtet udvist Tillid, skal fortsætte som nogle af Statens mest betroede Tillidsmænd. Hvis det skulde være Tilfældet, hvis noget saadant kan tolereres, er efter min Mening Spiren lagt til Demokratiets Fallit.

Maa jeg med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Indlæg i Eftermiddags sige, at det ret beset var noget inkonsekvent, i Grunden lige saa inkonsekvent som Regeringens Politik. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at Regeringens Løfter nu var indfriet, det var, hævdede det ærede Medlem, sket i fuldt Maal. Og saa føjede han forsigtigt til, at der nok engang ude i Fremtiden vilde melde sig nye Opgaver, men han sluttede sin Tale stik modsat, og naar Enden er god, er som bekendt alting godt. Det ærede Medlem sluttede i Virkeligheden med et lille Resumé af min, som han sagde, eneste Tale. Den gav han i Realiteten Tilslutning ved at pointere, at en Løsning af Arbejdsløshedensproblemet er afhængig af Landbrugets Beskæftigelsesmuligheder, at man i Byerne ikke kender til Landbrugets Vanskeligheder, i hvert Fald ikke kender nok til dem, at en god Løsning uden gennem Samarbejde mellem Arbejder og Bonde er utænkelig, fordi Arbejderklassens Interesser er saa nøje knyttet til Landbruget; videre, at Kapitallet alt for længe er sluppet fri for Krisens Byrder, og endelig, at det gælder om at faa Købekraft ud i det brede Lag af Befolk-

ningen. Det er i Virkeligheden helt nye Toner, vi der hørte fra det ærede Medlem, og hvis min „eneste“ Tale har været medvirkende til at faa Tonerne til at klinge i Socialdemokratiets ærede Gruppeformand, ja, saa kan jeg i hvert Tilfælde kun være tilfreds. Under disse Omstændigheder tilgiver jeg gerne det ærede Medlem, at han for dog at give det Udseende af, at Det frie Folkeparti ikke er hans, følte sig foranlediget til at fremsætte overlegne, og jeg tør nok sige nedsættende Ord om mig personlig; det er naturligvis ogsaa en Maade at vise sin Respekt for Folkestyret paa, selv om man til daglig, og maaske med god Grund, har mange Bekymringer for dets Fremtid. Der var et Øjeblik, jeg ikke var helt klar over, hvad det ærede Medlem i den Situation mindede mig om, men saa slog det ned i mig: Holbergs skidtvigtige, forlæste Student stod lyslevende for mig. Var det ikke denne klassiske Holbergfigur, denne kostelige Nar, der mente, at hans Broder Jacob, som tog mere praktisk paa Tingene, var en stor Idiot?

Hans Hansen (Rørby): Vil man tage et Overblik over den økonomiske Situation, som den ligger i Dag, og som den afspejler sig i de politiske Forhandlinger og i de Love, der bliver Resultatet af disse Forhandlinger, er det vanskeligt at være Optimist. Hvis man udelukkende hæfter sig ved de Forhandlinger, der foregaar, ved de Love, som vedtages og føres ud i Livet paa alle Omraader, ser det jo mørkt ud. Det vilde være svært at være Politiker, hvis man ikke havde en stærk Tro paa, at der er noget, som kan rettes. Vi fra Retsforbundets Side nærer den Opfattelse, at det lader sig gøre ad politisk Vej, det vil sige, vi tror, at det er muligt ved visse naturlige Ordensregler at tilvejebringe Forhold, saa de for Tiden fremherskende Ulykker, der kronisk hjem søger vort Land, kan helbredes og undgaas i Fremtiden. Jeg siger, det maa være svært at deltage i det politiske Liv og dets Arbejde, hvis man ikke havde et Ideal. Naturligvis kan man ikke granske Hjerter og Nyrer hos Rigsdagskolleger, men jeg har svært ved at finde Rede i de Linier, hvorefter vore Dages Lovgivning føres. Jeg tvivler meget stærkt om, at der overhovedet er noget Princip deri. Man har en Følelse af, at meget af det, der sker, sker ud fra et „bedste Beskub“-System, en Slags „Dagens og Vejens“-Politik, omtrent som hos den Mand, der haaber paa, at noget skal ske, inden hans Veksel forfalder.

Men er det svært for Politikerne at